

μετά τεσσάρων Ἰνδῶν θεραπόντων διήρχετο ἑφιππος τὴν νύκτα ἐκείνην τὸ δάσος. Προσελευσθέντες ὑπὸ τοῦ φέγγους τῆς πυρᾶς, ἐπέζευσαν καὶ ἐβάδισαν κατοπτεύοντες καὶ ἐρευνῶντες. Οὕτως ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἐτελεῖτο τὸ φρικῶδες δράμα. Οἱ Ἰνδοὶ ἄνευ χρονοτριβῆς ἐπέπεσαν κατὰ τῶν τριῶν νυκτερίδων, αἵτινες βεβαρημέναι ἐκ τοῦ αἵματος μόλις ἐκινούντο, καὶ ἐφόνευσαν αὐτάς δι' ἀνημμένων δαυλῶν.

Ὁ Μοραλὲς μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ ἀπώλεια τόσου αἵματος εἶχε καταστήσῃ αὐτὸν παράλυτον. Ἐδέσαν προχείρως τὰς πληγὰς καὶ ἐπὶ αὐτοσχεδίου φορέϊου μετεκόμισαν αὐτὸν εἰς τὴν ἐγγυτάτην οἰκίαν. Ὁ ταλαίπωρός ἐπὶ εἴκοσιν ὅλας ἡμέρας διετέλει ἐν κινδύνῳ, καὶ παρῆλθε χρόνος πολὺς ἕως οὐ τελείως ἀνγκητήσῃ τὰς δυνάμεις του.

H.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ χρόνος εἶπε ὁ ἀγρός μου, ἔλεγέ ποτε Ἴταλὸς συγγραφεὺς. Καὶ ὄντως ὁ χρόνος ὁμοιάζει πρὸς ἀγρόν, ὅστις μένων μὲν ἀκαλλιέργητος οὐδὲν φέρει ἢ μᾶλλον φέρει ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καλλιεργούμενος δὲ ἀνταμείβει πλουσιοπαρόχως τὸν φιλόπονον.

Ὁ χρόνος εἶπε τὸ ὕψωμα τῆς ζωῆς, ἔλεγεν ὁ Φραγκλῖνος. Ἀνάγκη λοιπὸν ἀπόλυτος νὰ γινώσκωμεν ἀκριβῶς πόσου τιμᾶται ἕκαστος πῆχυσ τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου ὕψωματος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τῶν ἀποσταλέντων εἰς τὴν ἐν Βονωνίᾳ μουσικὴν ἔκθεσιν εἶνε καὶ τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέττη, ὑποστάν παραδόξους περιπετείας, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐπιστολῆς ἣν ἔγραψεν ὁ ἐκ πάππου ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένων Ἰ. Δονιζέττης πρὸς τὰς ἐφημερίδας, ἀναιρῶν δημοσιευθείσας τινὰς πρότερον ἀνακριθείας. Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέττη παρέλαβε πρὸς μελέτην ὁ κατὰ τὸ 1848 ἐνεργήσας τὴν νεκροφίαν ἱατρός Κάρκανος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἀπέβησε, τὰ δ' ἐπιπλα καὶ σκεύη αὐτοῦ ἐξεποιήθησαν ἐπὶ δημοπρασίας. Ὅτε τὰ λείψανα τοῦ μουσουργοῦ τῆς Λουκίας καὶ τῆς Φαβορίτας μετεκομίσθησαν ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Περγάμου καὶ κατετίθησαν εἰς τὸ ἀνεγερθὲν αὐτῷ παρὰ τῶν δύο του ἀδελφῶν μνη-

μεῖον, ἀνεμνήσθησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι τὸ κρανίον δὲν εἶχεν ἐπιστραφῆ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Καρκάνου, ἐρένης δὲ γενομένης καὶ τῆ βοηθείᾳ τοῦ καταλόγου τῶν ἐκποιηθέντων ἐπὶ δημοπρασίας ἀντικειμένων, ἀνεκαλύφθη ὅτι εἶχε πωληθῆ μία κύλιξ ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν πρὸς τινα ἀλαντοπώλην. Ἐπορεύθησαν πρὸς αὐτὸν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀνεῦρον τῷ ὄντι ἐντὸς τοῦ συρταρίου τῆς τροπέζης του τὸ ζητούμενον κρανίον. Ὁ ἀγαθὸς ἀλαντοπώλης ἀγνοῶν τὴν προέλευσιν τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου, ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ ὡς νομισματοδοχείον. Ἐξηγοράσθη τότε τὸ κρανίον ἀντὶ τιμῆς ὑπερτέρας καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Περγάμου, ὅπου ἔκτοτε θρησκευτικῶς φυλάσσεται.

Οἱ ἐν Σουδᾶν Ἀραβες πιστεύουσιν ὅτι πάντα κεραυνὸν παρακολουθεῖ ἡ πτώσις ἀερολίθου σιδηρούχου. Ὁ κατέχων τεμάχιον τοῦ τοιούτου σιδήρου θεωρεῖται εὐτυχής. Αἱ μάχαιραι καὶ τὰ ξίφη τὰ κατασκευαζόμενα ἐξ αὐτοῦ καθιστῶσι, κατὰ τὴν δοξασίαν των, ἀτρότους τοὺς ἐν ταῖς μάχαις φέροντας αὐτά, προστατεύουσι δὲ καὶ διαφυλάττουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ. Ὁ σείκης Νάσρ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τακκάλα, ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ κατὰ τῶν Αἰγυπτίων χάρις, ὡς λέγουσιν, εἰς ξίφος κατασκευασθὲν ἐκ τοιαύτης ὕλης. Πιστεύουσι πρὸς τοῦτους οἱ Ἀραβες ὅτι τὸ πῦρ τὸ ἀναφθὲν ἐκ τοῦ κεραυνοῦ δὲν κατασβέννεται εἰμῆ δι' ὀλίγου γάλακτος. Ὁ κατεργαζόμενος τὸν μετεωρίτην σίδηρον σιδηρουργὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως γάλα ἀντὶ ὕδατος, διότι τοῦτο ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καταφθεῖρῃ τὸ μέταλλον.

Οὐχὶ σπάνια εἶνε τὰ παραδείγματα πτωχῶν ἀπροσδοκῆτως πλουτησάντων ἐκ τῆς εὐνοίας τῆς Τύχης ἐν λαχείοις. Ἐν τοιοῦτον ἀναφέρουσιν αἱ ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁμογενής, κατοικῶν ἐν Τοπχανέ, Ἰωάννης Ἀποστολίδης καλούμενος, μέχρι τῆς προτεραίας ἐν ἐσχάτῃ πτωχείᾳ καὶ ἀπεγνωσμένῃ καταστάσει διατελῶν, εὐρέθη αἰφνης πλούσιος καὶ εὐδαίμων. Ὁ δυστυχὴς οὗτος οἰκογενειάρχης δυνάμενος νὰ πορίζηται ἄλλοτε ἀνέτως τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, εἰς τοιαύτην περίεστη ἐπ' ἐσχάτων, ἕνεκα περιπετειῶν τῆς τύχης, ἐνδειαν καὶ στέρησιν, ὥστε μὴ ἔχων οὔτε τὸ εὐτελὲς μίσθωμα τοῦ πενιχροῦ οἰκίαικου, ἐν ᾧ κατῴκει μετὰ τῆς οἰκογενείας του νὰ ἀποτίσῃ, διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ἐκλήθη ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη. Οὕτω δ' ἀπεγνωσμένος λαβὼν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐν δακτυλίδιον αὐτῆς, κοχλιάριά τινα μικρὰ ἀργυρᾶ καὶ μίαν μετοχὴν τοῦ Λαχειοφόρου δανείου τῆς πόλεως Βουκουρεστίου, ἣν εἶχεν ἀγοράσει πρὸ δεκαοκταετίας, ἐτρόπη τὴν εἰς τὴν μεγάλην τῆς πόλεως ἀγορὰν ἄγουσιν ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκποιήσῃ ταῦτα. Ἐπειδὴ ὁμως φθὰς εἰς Γαλατᾶν,

ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε τὰ διόδια τῆς γεφύρας νὰ ἀποτίσῃ, ἀπεφάσισε νὰ ἐξαργυρώσῃ τὴν μετοχὴν, διὸ καὶ προσῆλθε πρὸς τινὰ ἐκεῖ ἀργυραμοιβὸν μὴ ἀρκεσθεὶς ὅμως εἰς τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ τιμὴν τῶν 42 φράγκων, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐν Καράκιο εἰδικὸν ἐπὶ τῶν λαχειφόρων μετοχῶν κατάστημα Klarfert. Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸν ἐντὸς τοῦ καταστήματος τούτου ἀνηρημένον πίνακα, πᾶς ὁ βουλούμενος νὰ ζητήσῃ σχετικὰς πρὸς τὰς κληρώσεις πληροφορίας, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ γρῶσια πέντε. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ ὧν ὁ κάτοχος τῆς μετοχῆς ταύτης ἀρηγήθη ἐκεῖ, ἐγνώσθη ἡ ἐλεεινὴ αὐτοῦ κατάστασις, ὁ διευθὼν τὸ κατάστημα ἐζήτησε τὸν ἀριθμὸν τῆς μετοχῆς αὐτοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ τῶς δυστυχῆς θνητὸς ἤκουεν ἐκπληκτος ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς αὐτοῦ κληρωθεὶς τῆ 2 989 τοῦ ε. ε. ἐκέρδησε τὸν πρῶτον λαχνόν, ἧτοι 100,000 φράγκων! Ἐξάλλος ὑπὸ χαρᾶς ὁ ἦδη πλούσιος καὶ εὐδαίμων Ἰωάννης Ἀποστολίδης σπεύδει πρὸς τὸν ἐν Γαλατᾶ ὁμογενῆ ἀργυραμοιβὸν κ. Εὐδιάν, φίλον αὐτοῦ καὶ ἀναγγεῖλας αὐτῷ τὸ εὐχάριστον ἀγγελίμα, μεταβαίνει μετ' αὐτοῦ πρὸς τὸν τραπεζίτην κ. Κουτὸ διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐπειδὴ ὅμως ὡς ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς μὴ καλῆς διατηρήσεως ἡ μετοχὴ εὕρισκετο ἐν ἀνωμάλῳ καταστάσει, προσκεκολλημένη ἐνιαχοῦ διὰ προσθέτων τεμαχίων χάρτου, ὁ τραπεζίτης πρὶν ἢ προβῆ εἰς τὴν προεξόφλησιν τοῦ κέρδους τῆς μετοχῆς ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικῶς ὁδηγίας παρὰ τοῦ δημαρχεῖου Βουκουρεστίου, ἃς μετὰ παλμῶν καρδίας ἀναμένει ὁ κερδίσας ὅπως παραλάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸν στίλβοντα χρυσόν. Ὁ εὐτυχῆς ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς, ὅστις τὸν πρὸ ὀλίγου πτωχὸν καὶ τῶν πάντων στερούμενον κατατάσσει αἰφνῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπόρων, εἶνε ὁ 45, τῆς σειρᾶς 3,634.

Μία δόξα μέλλει νὰ καταρρεύσῃ. Ἐπὶ τέσσαρας περίπου αἰῶνας ἤδη ἠθεωρεῖτο βέβαιον ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἀπεκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ Ἀμερικανοῦ Βεσπουκίου, Φλωρεντινοῦ θαλασσοπόρου ἐξερευνησαντος τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν παρὰ τοῦ Κολόμβου ἠπειρον καὶ ἀποδόντος εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά του. Πλὴν ἡ τοιαύτη παράδοσις φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ πλάνης τοῦ ἐφημερίου τοῦ Σαιν-Διέ Ἰωάννου Βαζίνου, ὅστις πρῶτος, ἄγνωστον πῶθεν καὶ διατὶ ἔγραψεν ὅτι ὁ Βεσπουκίος ἐκαλεῖτο Ἀμερίκος, ἐνῶ τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα ἦτο ἀπλῶς Ἀλβέρτος (Albericus). Τὸ τοιοῦτο ἀπέδειξε τελευταίως ὁ κ. Ἰούλιος Μαρκοῦ ἐν τινὶ ἀνακοινώσει αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν. Τὸ ὄνομα τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἰνδικόν, προῆλθε δὲ ἐκ τῶν διαλέκτων τῶν αὐτοχθόνων τῆς ἐν λόγῳ ἠπείρου καὶ σημαίνει χώραν τοῦ ἀνέμου. Ὑπάρχει μάλιστα φυλὴ Ἐρυθροδέρμων φέρουσα πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τὸ ὄνομα Ἀμερίκας.

Ἀληθῶς ὠραῖον ἦτο τὸ δῶρον τῶν ἐν Βρασιλῆα καθολικῶν κυριῶν ἐπὶ τῷ ἰωβιλαίῳ τοῦ Πάπα. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἀνήγγειλαν αὐταὶ διὰ τηλεγραφίματος πρὸς τὴν Α. Π. ὅτι διὰ κοινῆς ἐράνου ἠγάρασαν καὶ ἠλευθέρωσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ 240 δούλους.

Παραπονούμεθα ὅτι οἱ γαλακτοπῶλαι μας νοθεύουσι τὸ γάλα τὸ ὁποῖον μᾶς ἀκριβοπωλοῦσιν. Ἴδου ὅμως καὶ ἄλλη νοθεῖα αὐτοῦ εὐφροσύνῃ παρ' ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων εἶνε ἐν τούτοις πεφημισμένη ἢ τιμιότης. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ὀλλανδίας οἱ χωρικοὶ συνειθίζουσι νὰ δίδωσιν εἰς τὰς ἀγελάδας τῶν νὰ τρώωσι μεγάλην ποσότητα ἁλατος, ὅπερ ἐπιφέρει εἰς αὐτὰς δόψαν καὶ πόσιν ἄφθονον ὕδατος. Ἐὰν παρατηρήσῃτε κατόπιν εἰς τὸν γαλακτοπῶλην ὅτι τὸ γάλα του εἶνε πολὺ ὕδαρὸν, σᾶς ἀπαντᾷ ὅτι ἡ ἀγελάς μόνη εἶνε ἔνοχος διὰ τοῦτο, διότι πίνει τὸσον πολὺ νερόν, ὥστε μόνη νοθεύει ἀκουσίως τὸ γάλα τῆς.

Ἡ τελευταία ἐν Αἰγύπτῳ ἐπελθούσα ὑπουργικὴ μεταβολὴ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς περίεργον ἀποκάλυψιν περὶ ἐνὸς τῶν ἀποτελεσάντων τὸ γένον ὑπουργεῖον πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Αἰγύπτου: Ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἄρτι γενόμενος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Ζουλφικάρ πασᾶς εἶνε Ἕλλην τὸ γένος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Γαλανῶν, ἀποκατεστημένης ἐν Μεσολογγίῳ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως. Παιδίον ἐτι ἤχθη αἰχμαλώτος εἰς Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν Ἀράβων μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ἐνδόξου πόλεως, υἱοθετήθη δὲ, προσηλυτισθὴ εἰς τὴν ὀθωμανικὴν θρησκείαν καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τινος πασᾶ. Ὁ Ζουλφικάρ ἀνδρωθεὶς καὶ κληρονόμος γενόμενος τῆς περιουσίας καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ πατρός του, δὲν ἐλησμόνησε τοὺς συγγενεῖς του, ἀλλ' ἐξ ἀμυδρῶν τινῶν ἐντυπώσεων, ἃς παιδιόθεν ἐτήρει περὶ τῆς πρώτης πατρίδος καὶ τῶν γεννητόρων αὐτοῦ, κατάρθωσε ν' ἀνεύρῃ τὴν ἐπιζῶσαν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, οὓς καὶ μετεκάλεσε παρ' ἐαυτῷ καὶ θερμοτάτα ἐδεξιώθη. Ὁ Ζουλφικάρ διακρίνεται μετὰ τῶν πολιτικῶν τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος. Ἐκ τῆς γενετῆρας αὐτοῦ διέσωσε μόνον τρυφεράς τινὰς ἀναπολήσεις καὶ τὴν προφορὰν αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ἧτις εἶνε προφορὰ γηνησοῦ Ρουμελιώτου.

Ἄσπετον ἀνέκδοτον διηγούνται περὶ τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος Γάλλου συγγραφέως Κερόλου Μονσελέ. Κατατρυχόμενος ὑπὸ οἰκονομικῶν στενοχωριῶν καὶ καταδικωμένος ὑπὸ τῶν δανειστῶν του ἐπενόησεν εὐφρὸς μέσον πρὸς ἀπαλλαγὴν του, γράψας ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου του τὸν ἀριθμὸν 100 μετὰ τοῦ στίχου

Ἄν ἡμπορῆς, πλησίαισε καὶ ἂν τολμᾶς, ἐρεύνα.

Οἱ ὀχληροὶ δανεισταὶ εὐάνοντες πρὸς τὸ κατὰφυγίον ἐκείνου ὠπισθοχώρουν, καὶ ἂν τὴν τολμρότερος ἀπεπειράτο ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν, ὁ Μονσελέ μὲ φωνὴν βαρεῖαν καὶ ἀπότομον ἐκραύγαζεν ἔσωθεν:

— Εἶνε ἄλλος μέσα!

Καὶ ὁ δανειστὴς ἐκὼν ἄκων ἀπεσύρετο.

— Μά, καυμένη Δημήτηρ, τί διάβολο γούστο βρῖσκεις 'ς τὸ κρασί; εἶσαι πάλι σκνίπα!

— Δὲ σ' τὸ λέω, γυναικᾶ, τί γούστο βρῖσκω, γιατί τότε θὰ μεθῆς καὶ σὺ.